

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3248/24
14.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Весне Дамјановић и Весне Павловић-Нинковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Саша Косановић, адвокат из Београда, ул.Николаја Гогоља бр.30-в, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Марко Влаисављевић, адвокат из Београда, ул.Пожешка бр.104, ради раскида уговора о поклону, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 1329/23 од 27.3.2024. године, у седници већа одржаној дана 14.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 1329/23 од 27.3.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се раскине уговор о поклону закључен и оверен дана 11.9.2020. године пред Јавним бележником ... у Београду под пословним бројем ОПУ:1010-2020 између тужиоца, као поклонодавца и туженог, као поклонопримца те да се овласти тужилац да на основу донете пресуде изврши у Катастру непокретности Чукарица упис права својине на стану бр.13 у подруму стамбене зграде постојеће на кат.парцели бр.... КО ... на своје име са обимом удела 1/1, као неоснован. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 217.830,00 динара у року од 15 дана по пријему писаног преписа пресуде.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући пресуду у целости из свих законом прописаних разлога.

Тужени је доставио одговор на жалбу, а трошкове је тражио и исте определио. Испитујући правилност побијане пресуде у границама законских овлашћења из

чл. 386. ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11 са свим каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужиоца није основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374 ст. 2 тач. 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а на које другостепени суд пази по службеној дужности нити се жалбеним наводима тужиоца указује на друге повреде поступка због којих би побијана пресуда морала бити укинута. Супротно жалбеним наводима, првостепена пресуда у побијаном делу није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер је њена изрека јасна и непротивречна сама себи и разлозима пресуде, а у образложењу пресуде је дато довољно јасних и непоротивречних разлога о битним чињеницама на којима је одлука заснована, тако да побијана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, уговором о поклону закљученим и солемнизованим дана 11.9.2020. године од стране ЈБ ... под ОПУ бр.1010/2020 тужилац је као поклонодавац, свом унуку, овде туженом ББ као поклонопримцу, поконио 1/2 стана бр.13, укупне површине 53м², који се налази у подруму стамбене зграде за колективно становање у ... у ... улици бр...., постојеће на кат.парц.бр... КО ... Тужилац није желео да трошкове солемнизације уговора сноси тужени те је исте сам платио. Предметни стан тужилац је стекао током трајања брачне заједнице са својом сада пок.супругом ВВ, која је преминула 16.4.2007. године, а након њене смрти тужилац је наставио да живи у предметном стану са ћерком ГГ која води бригу о домаћинству и тужиоцу тако што одржава хигијену стана, води тужиоца код лекара, набавља и спрема храну и брине о хигијени тужиоца, у чему јој помаже друга ћерка тужиоца, а мајка овде туженог која живи у ..., стим да иста долази у ... једанпут месечно. Тужилац је корисник пензије, која према сопственим наводима тужиоца сада износи 37.000,00 динара док је иста у току 2023. године износила око 27.000,00 динара. Поред пензије коју редовно прима и самостално располаже својом пензијом, тужилац остварује и приходе од издавања у закуп њиве у ..., где поседује већи број других непокретности које је наследио иза смрти своје супруге. Такође, тужилац је и власник 1/2 стана који је предмет уговора о поклону, а након закљученог уговора наставио је да несметано користи цео стан и у истом живи. Тужилац и тужени су увек били у складним односима. Након закључења уговора о поклону трошкове комуналних услуга за предметни стан сnose ћерка тужиоца ГГ која са тужиоцем живи у истом домаћинству и тужени, тако што тужени плаћа трошкове Инфостана и утрошене електричне енергије у укупном месечном износу од око 10-12.000,00 динара док преостале трошкове који се односе на ТВ, интернет и сл. плаћа ћерка тужиоца ГГ. Тужени новац за плаћање комуналних услуга даје својој тетци ГГ која након тога плаћа рачуне, стим што је једно време све рачуне плаћала електронским путем а касније преко шалтера поште јер је тужилац захтевао да има писани доказ о плаћеним рачунима, које држи у фиоци у стану. Из достављених писаних доказа-признаница за Инфостан и ЕДБ утврђено је да за предметни стан не постоји дуговање, односно да су сви рачуни за претходни период плаћани редовно следећег месеца након доспећа. Тужилац је са туженим и његовом породицом увек био у складним односима и одлазио је код њих у ... где је боравио и по неколико месеци. Тужилац поднетом тужбом тражи раскид уговора о поклону из разлога што се тужени непримерено понаша према њему као свом деди јер избегава да

плаћа рачуне за стан и не одговара на позиве тужиоца, како је то наведено у тужби, а у свом страначком исказу, поред наведеног, тужилац је навео да се разочарао у туженог зато што је одбио да потпише пуномоћје да продају стан када га је он позвао да то учини и рекао му да ће и мајка туженог од тога добити нешто пара. Тужилац се, према сопственим тврдњама, пре закључења уговора о поклону са туженим није ништа посебно договарао, стим да је туженом предложио да плаћа половину режијских трошкова а да ће му он поклонити стан.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом Параграфа 567 Српског грађанског законика из 1844. године, допуњеног 1864. године који се примењује на основу чл.2 и 4 Закона о неважности правних прописа донетих пре 6. априла 1941. године те чл.566 и 567 истог закона одбио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде пошто је оценио да нису испуњени услови за опозив, односно раскид уговора о поклону прописани чл.567 наведеног закона с обзиром да тужилац ниједним доказом није поткрепио своје тврдње да се тужени према њему понаша грубо и непримерено нити је током поступка навео било коју радњу или поступак туженог којим би његово понашање у смислу наведеног параграфа било квалификовано као груба или велика неблагодарност, а из изведених доказа је несумњиво утврђено да су односи између парничних странака били складни и пре и након закључења уговора о поклону те да тужени на након закључења уговора о поклону није променио своје понашање према тужиоцу. Такође, правилно је првостепени суд закључио да није испуњен ни други разлог за опозив уговора који је предмет спора-осиромашење, правилно оценивши да се тужиочева материјална ситуација није погоршала након закључења уговора о поклону јер тужилац поред тога што је власник 1/2 стана поседује и већи број непокретности у ..., остварује приходе од издавања њиве у закуп те и даље прима пензију у износу који је сада већи за око 10.000,00 динара у односу на износ пензије који је примао пре закључења уговора са туженим, а осим тога тужилац након закључења уговора нема никакве трошкове везано за плаћање комуналних услуга јер рачуне за комуналне услуге плаћају тужени и ћерка тужиоца ГГ, која од својих личних прихода купује средства за хигијену за домаћинство и личну хигијену тужиоца као и храну.

По оцени овог суда, правилно је поступио првостепени суд када је применом наведених одредаба Српског грађанског законика одбио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде, а за своју одлуку је дао јасне и довољне разлоге које у свему, као правилне, прихвата и овај суд, као другостепени.

Цењени су наводи жалбе тужиоца којима се оспорава оцена изведених доказа и стим у вези правилност утврђеног чињеничног стања, указивањем да је првостепени суд своју одлуку засновао искључиво на исказу туженог и саслушаних сведока који су блиски рођаци туженог који су се у овом поступку јасно позиционирали на страни туженог, да су искази саслушаних сведока-ћерки тужиоца а мајке и тетке туженог а ћерки тужиоца потпуно истоветни и унапред договорени, пристрасни и усмерени на успех туженог у парници, да су искази саслушаних сведока ДД и ЋЋ лажни јер ови сведоци немају непосредна сазнања о односу парничних странака, да је првостепени суд исказ тужиоца селективно прихватио те да је тужилац доставио суду писане доказе који јасно и недвосмислено доказује да тужилац плаћа све рачуне за предметни стан а

да тужени није понудио ниједан доказ да плаћа свој део трошкова, али су ови наводи без утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Ово због тога што је, супротно жалбеним наводима, све чињенице битне за доношење одлуке у овој парници првостепени суд потпуно и правилно утврдио на основу изведених доказа које је правилно ценио у смислу чл.8 ЗПП-а. Наиме, суд утврђује чињенице о основаности захтева на основу предложених и изведених доказа и одлуку доноси по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и у њиховој међусобној вези као и на основу резултата целокупног поступка, у смислу наведене законске одредбе. Начело слободне оцене доказа карактерише одсуство законом утврђених правила о избору доказа, о рангирању доказа према доказној снази, као и о начину испитивања појединог доказа. Правилној оцени изведених доказа, у смислу наведене законске одредбе, претходи пре свега потпуна анализа садржине исказа сведока и парничних странака у контексту оних чињеница које су релевантне за доношење одлуке, а што је у конкретном случају првостепени суд и учинио поступајући у складу са наведеним овлашћењима. У конкретном случају првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге из којих је поверовао исказима туженог и саслушаних сведока ГГ и ЕЕ које су не само у родбинским односима са туженим већ и са тужиоцем који им је отац и са којим сведок ГГ живи у истом домаћинству и води бригу о тужиоцу, као и исказу сведока ЖЖ који је зет тужиоца, затим исказу сведока ДД и ЂЂ који живе у истој згради у којој живи тужилац дуже од 20 година и скоро свакодневно га виђају и са њим контактирају, а са друге стране првостепени суд је дао и јасне и аргументоване разлоге из којих није поклатио веру делу исказа тужиоца. Из исказа туженог и саслушаних сведока али и из исказа самог тужиоца првостепени суд је правилно закључио да након закључења уговора о поклону (11.9.2020. године) није дошло до осиромашења тужиоца као дародавца, односно да се његова материјална ситуација није погоршала у односу на период пре закључења уговора о поклону, а што је један од услова за опозив, односно раскид уговора о поклону, који услов у конкретном случају није испуњен с обзиром да је тужилац корисник пензије коју сада износи око 37.000,00 динара а у време закључења уговора иста је износила око 27.000,00 динара. Осим тога, тужилац је и даље власник, односно сувласник на 1/2 стана који је предмет уговора о поклону, у ком стану живи и цео стан несметано користи заједно са својом ћерком ГГ, а такође је и власник више непокретности у ... које је наследио од своје супруге, од којих неке према сопственим тврдњама издаја у закуп и на тај начин остварује додатне приходе. Наведено чињенично стање тужилац током поступка није оспорио, а то не чини ни у жалби. У таквој ситуацији, жалбеним наводима тужиоца да је после закључења уговора о поклону тешко осиромашао и да живи у тешкој немаштини јер већи део своје пензије од 40.000,00 динара троши на режијске трошкове за предметни стан што га тера у оскудицу, није доведен у сумњу чињенично правни закључак првостепеног суда да се после закључења уговора о поклону материјална ситуација тужиоца није погоршала, односно да након закључења уговора није дошло до осиромашења тужиоца, јер су овакви наводи жалбе у супротности са изведеним доказима и утврђеним чињеничним стањем током првостепеног поступка. Околност да је тужилац доставио признанице о плаћеним рачунима за пружене комуналне услуге није од утицаја на доношење другачије одлуке и та околност сама по себи не доказује да тужилац од својих средстава плаћа рачуне рачуне за комуналне услуге за предметни стан те да је плаћањем тих рачуна доведен у

оскудицу. Ово посебно када се има у виду чињеница да тужилац живи у истом домаћинству са својом ћерком ГГ, те да је из изведених доказа првостепени суд несумњиво утврдио да новац за плаћање рачуна Инфостана и утрошене електричне енергије тужени шаље сваког месеца својој тетци, овде саслушаном сведоку ГГ која исте редовно плаћа и тужиоцу предаје све признанице о плаћеним рачунима јер је тужилац о плаћеним рачунима желео да има доказе, а супротно тврдњама које је тужилац истицао током поступка да има неизмирен дуг за комуналне услуге и да је то сазнао од извритеља, првостепени суд је из приложених писмених доказа несумњиво утврдио да не постоји никакав дуг за пружене комуналне услуге и утрошену електричну енергију у стану те да су сви рачуни редовно плаћени о доспелости, следећег месеца за претходни месец.

Са друге стране, правилан је и закључак првостепеног суда да није испуњен ни други услов за раскид уговора који је предмет спора-неблагодарност поклонопримца, овде туженог према поклонодавцу, овде тужиоцу, а који је прописан правним правилима садржаним у параграфу 567 Српског грађанског законика као разлог за опозив уговора о поклону. Наиме, првостепени суд је на основу свих изведених доказа утврдио да између странака никада није било физичких нити вербалних сукоба, да тужени никада није вређао ни клеветао тужиоца, да никада није био груб, дрзак нити безобразан према тужиоцу и да су односи између парничних странака увек били коректни, а што ни сам тужилац није оспорио, те је правилно првостепени суд оценио да се тужени по закључењу уговора о поклону, није према тужиоцу понашао на такав начин да би његово понашање у смислу наведеног параграфа било квалификовано као груба или велика неблагодарност. За своју одлуку и у овом делу првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд као другостепени а који ни наводима жалбе тужиоца нису доведени у сумњу.

Цењени су и жалбени наводи тужиоца којима се указује да је са туженим закључио уговор о поклону из разлога што му је тужени рекао да ће доћи у ... да се запосли, да са њим живи у стану и да помогне тужиоцу око плаћања рачуна за стан, да је тужилац био доведен у заблуду у погледу побуде за закључење уговора о поклону која побуда је била мотив и одлучујућа да део стана поклони туженом без накнаде, да тужени није извршио оно што је обећао те да је отпао мотив за давање поклона, али су ови наводи без утицаја на доношење другачије одлуке.

Наиме, из стања у списима, и то навода тужбе и страначког исказа тужиоца несумњиво произилази да је тужилац са туженим закључио уговор о поклону 1/2 стана у ... бр... у ... искључиво из разлога што му је тужени рекао да ће плаћати део режијских трошкова за стан (рачуне за комуналне услуге, струју и сл.) Током првостепеног поступка несумњиво је утврђено да је тужени плаћао рачуне Инфостана и утрошене електричне енергије на тај начин што је својој тетци, а ћерки тужиоца ГГ која са тужиоцем живи у истом домаћинству сваког месеца слао новац у износу од 10-12.000,00 динара за плаћање рачуна, а иста је од тог новца плаћала рачуне и признанице о плаћеним рачунима предавала тужиоцу на његов захтев. Из наведеног следи да тужилац плаћа рачуне за стан те да је остварена побуда због које је са туженим закључио уговор о поклону. Надаље, тужилац до закључења главне расправе пред првостепеним судом није износио чињеницу да је побуда односно главни мотив да

туженом поклони део стана и да са њим закључи уговор о поклону било обећање туженог да ће да се пресели у ... и да живи са њим у стану, већ то чини тек у жалби, што није дозвољено сходно чл.372 ст.1 ЗПП-а с обзиром да тужилац није учинио вероватним да без своје кривице ову чињеницу није могао да изнесе до закључења главне расправе. Осим тога, није спорно да побуда (мотив) због које је предметни уговор о поклону закључен код добротних уговора улази у основ и да у случају да се не оствари, отпада и сам основ уговора, међутим она је од значаја само код одлучивања о ништавости уговора, а у конкретном случају тужилац поднетом тужбом ту врсту судске заштите није тражио.

Приликом одлучивања о жалби тужиоца овај суд је имао у виду и остале жалбене наводе, али је код напред наведеног оценио да су исти без утицаја на доношење другачије, за тужиоца повољније одлуке, па их посебно не образлаже сходно чл.396 ЗПП.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде јер је иста донета правилном применом одредаба чл.150, 152, 153, 154 и 163 ЗПП, а досуђени трошкови су правилно обрачунати у складу са АТ и ТТ важећим у време одлучивања.

Са свега изложеног, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде применом чл.390 и 401 тач.2 ЗПП, док је одлука као у ставу другом изреке донета применом чл. 165 ЗПП с обзиром да трошкови састава одговора на жалбу не представљају трошкове који су потребни за вођење спора у смислу чл.154 ЗПП јер ни једном законском одредбом није прописана обавеза предузимања те радње.

**Председник већа-судија
Весна Филиповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић